

Mar.:

Il est certain

Que mon père s'est mis en tête ce *dessein*.

Sans doute

Val.: Le choix est glorieux, et vaut bien qu'on l'*écoute*.

Val.: Počul som, že chcete Tartuffa.

Mar.: Nuž, pravda, otec můj si toto zadúfal.

Val.:

Zajiste.

To skvelá myšlienka, tú treba poslúchnuť.

Mar.: Tiež myslím, poslúchať mám sama veľkú chuť.

Zvláště v druhém případě je situace zkreslena: rým totiž dořídá teprve v následující replice Marie a tím přebírá Valeriovi pointu. Vcelku se ve veršových dramatech uplatňují tři funkce rýmů, které již r. 1693 v předmluvě ke hře *The Rival Ladies* uváděl John Dryden: a) ulehčuje herci zapamatování repliky, protože vybavuje v paměti další verše, b) podtrhuje vtip a eleganci rychlých, pohotových odpovědí, c) vede autora k pevnějšímu a úspornějšímu formulování myšlenek než příliš volný blankvers.

Také rytmické řešení může značně ulehčit nebo ztížit práci herci, může dodat myšlence energii nebo ji naopak tříštit. Srovnajte dva úryvky ze Saudkova překladu Hamleta:

Svatá pravda!	Ten duch to myslí dobře
A proto bez řeči a bez oklik:	a je to poctivec. Svou
Stiskněm si pravici a rozejdém	zvědavost —
se!	nic naplat, páni — cože
Vy, kam vás vedou záliba	spolu máme,
a činnost —	laskavě zkroťte, jak se dá!
vždyť každý z nás má zálibu	
a činnost,	
ať je to co chce — a co mne	
se týče,	
já, já se půjdu modlit.	